Вода біжить, вода дзюрчить,
Сидить рибалка там,
Спокійно вудки він глядить,
Хоч захолонув сам.
Він там сидить, і бачить він:
Розверзлася ріка,
І діва випливла з глибин,
Волога і стрункa.

Вона пливе, вона співа:
— Чому ти мій народ
З лукавством, звичним для людей
На спеку вабиш з вод?
Ах, знай же, що для рибок є
В воді привітний схов!
Пірнай сюди і тут своє
Здоров'я знайдеш знов.
Чи блискіт сонця тут поблід?
Чи місяць в водах зник?
Хіба не вдвічі кращий вид,
Відбитий в плесі рік?
Хіба це небо голубе
Так сповнене краси,
Що не принаджує тебе
Світ вічної роси?

Вода біжить, вода дзюрчить,
Плюскоче біля ніг.
Проймає пристрасть душу вмить,
Немов од слів палких.
Співала й кликала вона,
І сталось так тоді:
Вона зманила, він пірнув
Та й зник навік в воді.